

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 17 december 2020 met nummer RvVb-S-2021-0457
in de zaak met rolnummer 1920-RvVb-0779-SA

Verzoekende partijen	1. mevrouw Laura VANDERLINDEN 2. de heer Alberto FERNANDEZ GOAS ALBERTO vertegenwoordigd door advocaat Philippe VANDE CASTEELE met woonplaatskeuze op het kantoor te 2900 Schoten, Klamperdreef 7
Verwerende partij	de provincie VLAAMS-BRABANT vertegenwoordigd door de deputatie van de provincieraad
Tussenkomen partij	de heer Bruno ERPICUM vertegenwoordigd door advocaat Thomas RYCKALTS, met woonplaatskeuze op het kantoor te 1000 Brussel Wolvengracht 38 bus 2

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 10 juli 2020 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 28 mei 2020.

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 8 september 2020 de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de verwerende partij van 28 mei 2020.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de aanvrager tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Linkebeek van 3 maart 2020 ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de aanvrager een omgevingsvergunning onder voorwaarden verleend voor het bouwen van een woning lot 7 op het perceel gelegen te 1630 Linkebeek, Brouwerijstraat zn, met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie A, 311g.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 8 september 2020 de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de verwerende partij van 7 mei 2020. De schorsing bij voorraad van de bestreden beslissing wordt

door de Raad met het arrest van 17 september 2020 met nummer RvVb-UDN-2021-0063. De tussenkomende partij dient ook tijdig een verzoek tot voortzetting in.

De tussenkomende partij verzoekt met een aangetekende brief van 19 oktober 2020 om in de procedure tot schorsing en vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkomende partij met een beschikking van 27 oktober 2020 toe in de debatten.

De verwerende partij dient een nota over de vordering tot schorsing en het administratief dossier in. De argumentatie van de tussenkomende partij over de vordering tot schorsing is vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot schorsing op de openbare zitting van 26 november 2020.

De verzoekende en tussenkomende partij verschijnen op de zitting.

Advocaat Philippe VANDE CASTEELE voert het woord voor de verzoekende partijen.

Advocaat Frederik VAN DE WINNE *loco* advocaat Thomas RYCKALTS voert het woord voor de tussenkomende partij.

De verwerende partij verschijnt schriftelijk.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. REGELMATIGHEID VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De raadsman van de verzoekende partij legt ter zitting een aanvullende nota en een bijkomend stuk neer, met name een brief dd. 26 oktober 2020 van de raadsman van de tussenkomende partij betreffende de "*aanvang van de werken*" en een nieuw attest van aanplakking. De overige procespartijen formuleren hiertegen bezwaar. De raadsman van de tussenkomende partij legt ter zitting een nota neer betreffende de eerder vermelde aanvullende nota van de verzoekende partij. De overige procespartijen formuleren hiertegen bezwaar.

2.

Artikel 15, 5° van het Procedurebesluit bepaalt dat het verzoekschrift een inventaris van de stukken bevat. Artikel 16, 4° bepaalt dat de overtuigingsstukken die in de inventaris zijn vermeld, moeten gevoegd worden bij het verzoekschrift. Het neerleggen van aanvullende procedure- of overtuigingsstukken buiten de termijnen voorzien in het Procedurebesluit is in beginsel niet toegelaten. Artikel 86, §2 van het Procedurebesluit bepaalt dat partijen ter zitting geen aanvullende stukken kunnen neerleggen. Een verzoekende partij moet de overtuigingsstukken waarop ze zich wenst te beroepen, bij haar verzoekschrift voegen, wat niet belet dat ze de Raad kan inlichten over nieuwe relevante gegevens of stukken waarover ze niet beschikte of kon beschikken op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift.

3.

De stukken van de verzoekende partij, noch die van de tussenkomende partij zijn relevant. Waar de verzoekende partij uitgaat van het feit dat de voortzetting van de procedure door de tussenkomende partij zou impliceren dat de zaak onmiddellijk zou worden opgeroepen in het kader van de annulatieprocedure en een beoordeling van de schorsingsvordering niet meer vereist is, gaat ze vooreerst uit van een verkeerde premisse. Zoals onder titel VI wordt aangegeven, is de voorliggende schorsingsvordering evenwel doelloos gelet op de voorafgaande schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De door de verzoekende partij aangevoerde, bijkomende gegevens zijn dan ook geenszins noodzakelijk noch nuttig. De betichting van valsheid ten aanzien van het attest van aanplakking van de verkavelingsvergunning, dan wel het feit dat de tussenkomende partij vasthoudt aan dit attest in het licht van haar exceptie met betrekking tot het causaal verband tussen enerzijds de vooropgestelde hinderlijke en nadelige gevolgen, en anderzijds de bestreden omgevingsvergunning doet hieraan niet af. De Raad ziet immers, zoals aangegeven onder titel VI, geen reden om te oordelen dat de hinderlijke gevolgen volledig geïsurpeerd zouden worden door de verleende verkavelingsvergunning. Een oordeel over de vermeend onregelmatige aanplakking van de verkavelingsvergunning en het potentieel valsheidsgeschil is aldus ter zake geheel niet dienend. Zoals uit titel VI zal blijken, ziet de Raad dan ook geen redenen om tot de opheffing van de schorsing over te gaan.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Een onderzoek van de ontvankelijkheid van het verzoek tot tussenkomst is vooralsnog niet aan de orde, aangezien de vordering doelloos is, zoals hierna zal blijken

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Een verder onderzoek van de ontvankelijkheid van het verzoek tot schorsing is vooralsnog niet aan de orde, aangezien de vordering doelloos is, zoals hierna zal blijken.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

1.

De verzoekende partij die bij de Raad de schorsing van de bestreden beslissing nastreeft moet de hoogdringendheid van de zaak aantonen. Ze moet daarnaast ook een middel aanvoeren dat op basis van een eerste voorlopig onderzoek de vernietiging van de beslissing kan verantwoorden en dus ernstig is. Pas wanneer die twee voorwaarden vervuld zijn, kan de Raad de schorsing van de bestreden beslissing bevelen. (artikel 40, §1 DBRC-decreet)

2.

De Raad heeft met het arrest van 17 september 2020 met nummer RvVb-UDN-2021-0063 de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geschorst bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Noch de verwerende partij, noch de tussenkomende partij vorderen in hun respectievelijke nota's een opheffing van de schorsing. De tussenkomende partij vordert de opheffing van de schorsing wel ter zitting. De arresten waarin uitspraak wordt gedaan over een vordering tot schorsing hebben gezag van gewijsde en kunnen niet worden gewijzigd buiten de omstandigheden die uitdrukkelijk door de wetgever geformuleerd zijn. In geval van twijfel moeten die omstandigheden in enge zin worden geïnterpreteerd. Krachtens artikel 40, §13 DBRC-decreet kan de Raad het arrest, waarbij de schorsing is bevolen, op verzoek van de partijen, of op eigen initiatief, opheffen, wanneer er nieuwe feiten zijn of de omstandigheden zo zijn veranderd dat de schorsing niet langer gerechtvaardigd is. Nog daargelaten het feit dat de tussenkomende partij hiertoe geen

verzoekschrift heeft ingediend, is de Raad van oordeel dat deze nieuwe feiten en/of omstandigheden zich niet voordoen. Het nadeel van de verzoeker is niet verdwenen of aanzienlijk verminderd. De verwerende en tussenkomenende partij halen geen gegevens aan die de conclusie van de Raad in het schorsingsarrest bij uiterst dringende noodzakelijkheid onderuit halen, met name en in essentie dat:

- de verzoekende partijen voldoende aannemelijk maken dat de bestreden beslissing een nadelige impact op het aanwezige bomenbestand in de onmiddellijke (visuele) leefomgeving van de verzoekende partijen impliceert, waar dat bomenbestand (onder meer) een erfgoedwaarde omvat, en die impact mee vorm gegeven wordt door de omgevingsvergunning inzake het stedenbouwkundig handelen;
- de vergunninghouder op 7 september 2020 een aanvang heeft genomen met de uitvoering van de werken;
- rekening houdend met de aard van de nadelige gevolgen die reeds bewerkstelligd wordt bij de aantasting van het aanwezig bomenbestand, komt het aannemelijk voor dat de vergunde werken in een korte tijdspanne kunnen worden uitgevoerd;
- de verzoekende partijen de voor hun nadelige gevolgen van de bestreden beslissing, nog daargelaten de vraag of er *in casu* sprake is van een bos, aldus voldoende aannemelijk maken en het principiële correct is dat er van de bewoners in een woongebied een zekere tolerantiedrempel verwacht mag worden voor hinder die eigen aan een dergelijke omgeving is, maar dat kan worden aangenomen dat de bestreden beslissing, mede gelet op de aannemelijk gemaakte, doch niet geformaliseerde erfgoedwaarde, een beduidende impact op de leef- en woonomgeving van de verzoekende partijen kan hebben en dat verzoekende partijen geenszins een recht claimen op “*een voorbehoudloze vrijwaring van de zogezegd groene omgeving*” of hun belang hiertoe beperken;
- in het licht van het verzoek tot belangenafweging door de tussenkomenende partij ook niet wordt toegelicht waarom haar nadeel klaarblijkelijk zwaarder zou doorwegen dan het voordeel voor de verzoekende partijen in het geval van de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en de Raad de schorsing omwille van de nadelige gevolgen voor de tussenkomenende partij dus alsnog zou moeten verwerpen.

Dat de argumentatie van partijen voor wat betreft de voorliggende vordering op hoogdringendheid is gebaseerd doet niet af aan het feit dat de nadelige gevolgen voldoende concreet werden aannemelijk gemaakt, *a fortiori* kan aangegeven worden dat de afhandeling van de vernietigingsprocedure ondoelmatig is en er geen enkele reden voorligt om de schorsing op te heffen. Waar de tussenkomenende partij vasthoudt aan haar exceptie inzake een gebrek aan causaal verband, zowel met betrekking tot de hoogdringendheid als met betrekking tot het belang, voert zij evenwel geen nieuwe gegevens aan die de Raad ervan kunnen overtuigen af te stappen van haar conclusie dat:

- de tussenkomenende partij niet aannemelijk maken dat de visueel-vormelijke en cultuurhistorische aspecten (met betrekking tot het bomenbestand) uit de verkavelingsvergunning geen enkele appreciatieruimte meer laten aan de verwerende partij en dat de potentieel nadelige effecten van de werken geheel losstaan van de uitvoering van de omgevingsvergunning voor het stedenbouwkundig handelen;
- de stedenbouwkundige voorschriften van de verkavelingsvergunning, ruimte blijken te laten voor verschillende invullingen.

3.

De verwerende partij betwist het vierde middel van de verzoekende partij, maar voegt niets toe aan haar verweer in het licht van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Met betrekking tot de beoordeling van het vierde middel betwist de tussenkomenende partij in dit dossier

verdergaand dan haar argumentatie in het licht van de schorsingsvordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid nog het arrest van 17 september 2020 met nummer RvVb-UDN-2021-0063. Hierbij wordt niet afgedaan aan de conclusie uit voormeld arrest dat in de voorliggende omstandigheden en in het licht van de historiek van het dossier, door de opsplitsing van het project in meerdere aanvragen zonder meer en zonder enige motivering te aanvaarden en niet in te gaan op de vraag of de voorliggende aanvraag aanzienlijke milieueffecten kan genereren op zichzelf, dan wel met inachtnaam van eventuele cumulatieve effecten met andere projecten, de verwerende partij op het eerste gezicht het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. De Raad wijst erop dat in het geval eerst een verkavelingsvergunning wordt verleend en vervolgens een omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen, in die laatste vergunning de milieueffecten dienen beoordeeld te worden die nog niet zijn beoordeeld of die een nieuwe beoordeling vereisen. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de aanvraag die geleid heeft tot de bestreden beslissing, niet is voorafgegaan door een m.e.r.-screeningsnota, daar waar de verwerende partij eerder reeds vaststelde dat het geheelproject een m.e.r.-screeningsnota vereist, en de verkavelingsvergunning weliswaar een screeningsnota omvatte, maar het college van burgemeester en schepenen in die verkavelingsvergunning zelf vaststelde dat er geen sprake was van een project dat onder de bijlagen van het MER-besluit valt. De tussenkomende partij weerlegt de conclusie van de Raad dus geenszins door te verwijzen naar de beoordeling van de m.e.r. in het licht van de verkavelingsvergunning. De Raad wijst er nogmaals op dat, wanneer het cumulatieve effect van een project en andere projecten buiten beschouwing zou worden gelaten, dit in de praktijk tot gevolg kan hebben dat dit project aan de m.e.r.-beoordelingsverplichting wordt onttrokken, hoewel het in samenhang met andere projecten een aanzienlijk milieueffect kan hebben. Gezien de bestreden beslissing genomen is zonder een voorafgaande screeningsnota, en op basis van het administratief dossier op heden niet kan worden vastgesteld dat zonder meer kan worden teruggevallen op een gedegen milieueffectbeoordeling in een eerdere vergunningsfase, stelt de Raad vast dat het op het eerste gezicht niet uit sluiten valt dat het college van burgemeester en schepenen niet met kennis van zaken kon oordelen over de aanvraag voor stedenbouwkundige handelingen. Hierbij speelt ook een rol dat het in eerste instantie aan het college van burgemeester en schepenen toekomt om te oordelen of *in casu*, gezien de noodzaak om de cumulatieve effecten van de onderscheiden projecten te kunnen beoordelen, de zorgvuldigheid al dan niet vereist dat de onderscheiden deelprojecten samen hadden moeten worden aangevraagd.

4.

De Raad oordeelde verder dat de verzoekende partijen bovendien op het eerste gezicht ook aannemelijk maken dat de opsplitsing in verschillende aanvragen als gevolg heeft gehad dat de inspraak van belanghebbende derden, tijdens de administratieve procedure, nodeloos ernstig bemoeilijkt is, ook in het licht van het gegeven dat de opsplitsing *in casu* tot gevolg heeft gehad dat de vereenvoudigde procedure (artikel 17 Omgevingsvergunningsdecreet) werd gevolgd en zonder daarbij vooruit te lopen op de noodzaak om bij een eventuele nieuwe aanvraag al dan niet de gewone procedure te volgen. De Raad merkte op dat, indien de aanvraag dient te worden onderworpen aan een openbaar onderzoek, de bevoegde overheid de ingediende bezwaren dient te onderzoeken en te beoordelen, niet alleen ten aanzien van het voorwerp van de aanvraag voor één van de deelprojecten als zodanig, maar tevens, wanneer het bezwaren betreffen die betrekking hebben op de gevolgen van het totale project waarvan de aanvraag een onderdeel uitmaakt, ten aanzien van het totale project en zijn gevolgen. Een derde belanghebbende dient immers nuttig bezwaren te kunnen aanvoeren die, hoewel zij niet rechtstreeks voortvloeien uit elk van de deelprojecten afzonderlijk, toch het gevolg kunnen zijn van het realiseren van alle deelprojecten samen genomen. De Raad nam hierbij mee in overweging dat het totaalproject oorspronkelijk – en op het eerste gezicht terecht – als een stadsontwikkelingsproject werd ingediend, maar geweigerd werd op grond van het niet-naleven van de Mer-regelgeving. Het nadien opsplitsen van het totaalproject in aparte deelaanvragen, die gelijktijdig worden ingediend, zonder openbaar onderzoek, en zonder Mer-screening, vormt op het eerste gezicht een poging tot ‘saucissonering’

om de regelgeving betreffende een stadsontwikkelingsproject te ontlopen, te meer nu de verzoekende partijen in het kader van het ingediende totaalproject destijds reeds uitdrukkelijk bezwaren hebben geformuleerd over de mogelijk aanzienlijke milieueffecten. Het gegeven dat een verkavelingsvergunning niet vereist dat nadien alle omgevingsvergunningsaanvragen voor stedenbouwkundige handelingen voor de diverse loten samen zouden moeten ingediend worden, doet hieraan geen afbreuk, gelet op de historiek *in casu*. Bovendien wees de Raad erop dat de opsplitsing zonder meer, zoals opgevat door de verwerende partij, ook als gevolg heeft dat, niettegenstaande de verwerende partij de beoordeling van elk van de aanvragen samen potentieel cumulatieve effecten kunnen ressorteren, de vergunningen nadien wel los van elkaar kunnen blijven bestaan, ongeacht het eventueel verdwijnen uit de rechtsorde van één van de vergunningsbeslissingen.

De tussenkomen partij wijst in haar verzoekschrift tot tussenkomst weliswaar op de doelstelling van een verkavelingsvergunning, maar gaat daarbij voorbij aan de vaststelling van de Raad dat het feit dat de kavels uit een verkavelingsvergunning niet noodzakelijk gelijktijdig en binnen één aanvraag dienen te worden ontwikkeld, onverlet laat dat de concrete omstandigheden van de zaak ertoe kunnen leiden dat voor de beoordeling van de milieueffecten het totaalproject in acht dient genomen te worden, dan wel dat de ontwikkeling van een kavel niet apart kan worden aangevraagd in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel. Waar zij stelt dat *“zelfs indien de verkaveling in haar geheel zou worden aangevraagd middels één omgevingsvergunningsaanvraag voor stedenbouwkundige handelingen, geen openbaar onderzoek [dient] gehouden te worden en [...] de vereenvoudigde procedure [dient] te worden doorlopen wanneer geen enkel voorschrift wordt geschonden”* en zij stelt dat dat *in casu* het geval is, gaat zij uit van een niet-voorliggende hypothese dan wel te beoordelen aanvraag.

5.

De Raad herhaalt dat ze met het arrest van 17 september 2020 met nummer RvVb-UDN-2021-0063 de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geschorst heeft bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is daardoor doelloos. Er zijn geen redenen om over te gaan tot de opheffing van de schorsing.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot schorsing.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken in zitting van 17 december 2020 door de zevende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de zevende kamer,

Kengiro VERHEYDEN

Marc VAN ASCH